د مينې خـــدايه ستا کلام دې تل ما ته لاربښـــــــــود سي
مـين دې کړم راوښـــيه چې مينه څـــنګه دود ســــــي
شنه ژبه، مست خـــــــــيال او هسک قلم دې چې بېرزو کړ
سـپړلې دې چې کړم پوه مې کـــړه چې واورې څنګه رود سي
مليار

ټال

شعري ټولګه

Ketabton.com

مليار حکمت الله

۱۳۸۷ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زرکې دا ستا ښکلو لیمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په در کې مات وزر پرېوتی

ورېمې د مړې ځمکې پر سر دم د عیسی ورپوکړ
بیا به ژوندۍ سي پرې له پاسه شین نظر پرېوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سیلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د ښتې بوډۍ
د مین زړه خوږلن کې ګوره څه هنر پرېوتی

ورېمې د هیلو کاروان راووست د اوربل سیوري ته
څکه جبین کې د لیلا نوی اختر پرېوتی

ساقي پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
ببدیا د میني کې غاټول سوی ځیګر پرېوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل څکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټټر پرېوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټیک د لمر وتومبي
ځـــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پربوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګـوره د حـــورو پر بشـــر پربوتی

د احســاس غوټه مې خلاصیږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لــمر پربوتی

ځولۍ د پربنـــو لپه، لپه باران لا تازه کـــــړ
ملیاره ســـــتا دلاس په اور کې څه شرر پربوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷المریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغــــــړم څو مې تن په پخېدو سي
د مینې ســـور انګار سم ګوندې یار په سوځېدو سي

د اوښــــــکو څاڅکي اړوم په ټال کې د سکروټو
ســـــینه په تیغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ریبار د ژبې ولـــــړم خوږو خوږو ســـــوالو کې
د هیلو ګلډالۍ کـــــړم څـــو جوګه د قبلېدو سي

چې څـــــنګه ترې سترګې مې ورپرېوځي په لېمو یې
د شـــرم سورکۍ وریځ یې را خوره پـــه اننګو سي

ورو الوزي نسیم د ســـویو سویو اســـــویلو مې
غوټۍ د ســـورکو شونډو یې ورو ورو په رپېدو سي

د خـــــولې بلبل سي ترې له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مــــــرغه چونۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

مــــحراب د وریځو وترې تکل چې د سجدې کـړم
ارمـــان د پستو شونډو د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حـــــسن سین کې هغه سره سپینه له شرمه
خبر نه چـــې شېبې د خـــوږ دیدن پـــه تېرېدو سي

چې ســـــم تندې وهلې شـــوندې ورسیږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــــه ختمېدو سي

مالت ته د دیدن تږی راغـــــــــــــلی تږی د روم
شـــــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوایي څلورمه نېټه ۱۳۷۷المریز کال)

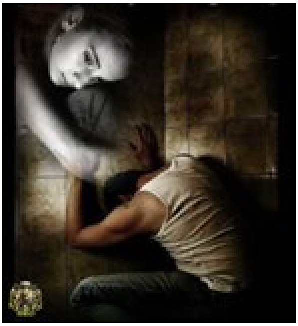

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور څڅې

غسل د باران ته د غزل ناوې بربنډه سوه
تود بازار د مینې سو حیا ترېنه په څنډه سوه

بیا دورې د عطرو د وږمې په لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای ونیوه سپېلۍ ترینه په منډه سوه

دا د چا د سوي زړه خوږلن دی په بېدیاوو کې
زیری د چا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وڅیره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنده سوه

لمر په ډېره مینه پر غریب څڅې د نور کاږي
لښته د سیلۍ یې لوڅو ډډو ځنې لنډه سوه

ښکاري تر پالنګه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د ګل لرې نه ده ځمکه ګوره ټنډه سوه

(د وري دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ســـــتا د زلفو کړلیچو کې خـــوځند یون به مې مات نه سي
ســـــرکې ستا د کوچۍ مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر ســـــر به ماته د ســــــرو شـــونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

ځـــــو ګربت د ارمــــــان کاږې د یاغي احـــساس وزرونه
د ســـــــپوږمۍ د ښـــار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ســــــتورو سپین خـــــالونه د تیارې په توره ټنډه
روڼ خـــــیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخـــــــــته وسولوه ګوتې ځـــــو کوی سې رژوه مې
پـــــــــه توده غبرږ یې پر بوځم شین پرون به مې مات نه سي

پــــــو کوه د باد شــــــپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لـــــــورې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

کــــــه ته حـــــوره د جنت سې زه به تـــور رنګ د بلال سم
ســـــتا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غــــــورځولی پاس پر ســـر يې پښه رسا ږده
چېرته جوړ لـــــه ښيښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه درياب نګار مې ځنګ دی
کـــــه دنيا رقيب، رقيب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټکور

ډبرې د زوزو په لېمو اړوو
په تږ د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوټه سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګوندې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې څڼو کې ویده نه سو ویښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهید ارمان مو د زړه تل کې ښخ دی
پر سر یې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نیـــــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو څـــــــه له په شپو اړوو

د خــــــتګر کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېنې پـــــــــــه پردو اړوو

د غـــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملـــــــــــیاره ګاټې به ترخو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته څڅېدلی څاڅکی
د وریځ له سترګو نه یم
خیر دی که ومې ځبېښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سر راوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولږوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوایي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چينې غاړې ته
څو زرين خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چينه وچه وه ډبرۍ وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه يې د ژبې لاندې وويلې
د پورې شنه کلي باغو ته يې په حسرت وکتل
او خوب يې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې يوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بڅره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ويلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

څاري د ميوند د زمرو لاره نن
پېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه څادر لرې کړي
کله له خېبره تاو راتاوه سي

مارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاړوګره تاو راتاوه سي

زلفې د نور کاږې پر ويده احساس
څومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوالګره نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هيلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انـــځره تاو راتاوه ســـــي

بيا ســـترې ککۍ د سالو اور غواړي
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســـــي

نه څاخي ګريوان نه سته په سترګو کې
اوښـــکه مروره تاو راتاوه ســـــي

غـــوځ به د ملـــيار ژبه سرونه کړي
لړ کـــــه بېخوره تاو راتاوه ســـــي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغـــــــيار سره خندا څه په کار نه ده)
يارانه د مچ عنـــــــــقا څه په کار نه ده

دور بريښ د سپينو غاښو درنه غـــــواړي
د کنډاسې خوله خـــــندا څه په کار نه ده

ژبـــه مله سوه د احــــــساس د ليونيانو
عـــــــقله وبره له بلا څـــه پـــه کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې تـــــال کـړم
دې ښـــــامار لره همســـا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی ســـــپخېدلی کوزه پرې دی
درزي راســـه نور دعـــا څـــه په کار نه ده

لبونۍ به کـــــــړمه ژبـــــه ليونۍ ته
تش په ســــترګو کې وينا څه په کار نه ده

څپې اوښـــکې سوی ستومانه له پايبوسه
ســه راړنګه پرې حيا څـــه پـــه کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښــــــکو
چاودو شونډو ته مــو سکا څه په کار نه ده

ســـر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په ټیټکو د اوښ غـــلا څــه په کار نه ده

شـــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کـــړه
ګریوان نه ســـته دی ژړا څــه په کار نه ده

ډول ســـرني لره مې غوړې څڼې ســـاتم
د پردو ســـاز ته ګډا څـــه په کار نه ده

د پګـــړۍ پر ســـر د وړي شـــمله ښایي
بې له دې بله ســـودا څـــــه په کار نه ده

زه ملـــیار کرلی لمـــر لــــرم په زړه کې
د ســـــپوږمۍ ماته رڼا څــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګرو ميره

ورانګې د جبين دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ريبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ريبي

ول دې د سکروټو شونډو سيځې د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ريبي

څو مره که بانه کړي په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ريبي

ستونى مې ګړنګ سي کمکى سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ريبي

اوړي د حيا ويرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ريبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګوابنه کړي
دواړه دي ملګري د مين د زړګي تل ريبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې يوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ريبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــوندو سي آخر د تلوســـــو په لاس
پاس شـــــــراب خزي لاندي نه تنده ده ده مرچـل ريبي

نه به مري مــــلیار خبر دی که تبره سوی په ځنګ تربنه
عـــــطر د خورو زلفو دي ژوند ببني اجـــــل ريبي

(د چنګابن څلورمه نبټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چـــــیغه له ګوګل د پرښـــــــتو ووته
چـــــــې مې کوچۍ مینه خـــزو نه د کمځو ووته

نه چې ښـــــــکاري نظر د زړه ســـــر په ښو نښه کړ
ښه د حـــــــورو مې کوډل نه د لـــــــېمو ووته

ډیوه وه بله د نـــــــــظر ژبې لـــیلا څـــــتله
حـــــــیا ســـوه خــــــړه له دېرې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خـــولو کې سو تېر
کـــــــافره تېنده مې ثواب نه د ســــــــجدو ووته

توپان د مینې مې ګلــــــــــخانګه کړه را ړنګه پر ما
هـــــــــیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عـــــــقله تا ګېلې وې ســـــکروټې شونډې
خلیلې خـــــــــولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هغه چې سیوری نه لري نو لمر په کاڼو ولي
سالار د ترورږمو ځکه سحر په کاڼو ولي

څوک نه سته چې سلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خیال وزر په کاڼو ولي

رېبار د پاکې مینې ځکه نه رسي مالت ته
ښکاریږي کوم ناولی بر ګودر په کاڼو ولي

ښایسته د شیرینۍ اوربل به بچ سي له تاوانه
مومن لالی تورمخی پاړوګر په کاڼو ولي

سپین ستوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه سر په کاڼو ولي

کاروان د ارمانونو په بېلارو لارو سر سو
ترشا غلیم د تللي پله اثر په کاڼو ولي

په ګاټو به د سترګو ښکلوم هر یو ګوذاري
رقیب مې چې په لمسه د دلبر په کاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــــيا ره نازولې کبر دومـــــــره ړنده کـــــړې
ما ســـــــــــر ورته نيولی دا ځــــــيګر په کاڼو ولــي

(د چنګاښ پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په د ښــــته
اوبوله يې د مينې ښـــــــکلې لــــــښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ ســـو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې ســـخته

تور تندی مې د اشـــــنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکـــــــــــامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښــــــه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځــــــه یاغي وخــته

سي نیمکـــــــــــړې په بل څه ګایه د مینې
د پښتو ژبه ســـــــــوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيغه

چـــــا په ګـــــناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه ليونو وخـــــــــــوړم

په غابښ چيچلو مې پولاد ويلې کـــړ
خو د وربښمو زولنو وخـــــــــــوړم

کرار، کرار يې راته پښې څـــــــتلې
نسکور ګړنګ سومه څپو وخـــــوړم

ډېرې مې وا يستلې داړې آخـــــــــر
کنډاسې خوله ژامو پستو وخـــوړم

هغه ســــــوګند سومه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خــولو وخـــــــوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څـــــــتلم
شبخې خوله شاته د پردو وخـــوړم

ذهين ســـــــرونو کې بې سره ســـومه
په غبرو سر تشو سرو وخـــــــــوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښه سي د وړانګو خــوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخـــــــــوړم

لمبه ســــــوم وسوځېدم دوړې سومه
شهیدو اوښکو سترګو سرو وخــوړم

د ګربت ځیرې ککۍ چــــــــــا تړلي
ټپس په څو رنګه څېرو وخــــــــوړم

ملـــــــیاره دادې د شاړ بڼ چیغې دي
وایي سپرلی بوله سړو وخــــــــوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تیکی

اې د صبا ستوریه د شپو له تیکي ووځه
وسپېږه ګل سه د ازغو له تیکي ووځه

څو به لیو نیه شمېرې ولونه د خورو زلفو
ځه د سپوږمۍ ښار ته د تیارو له تیکي ووځه

مارې د تېږ نه به دې لال د زړګي وباسي
نور د پاړوګرې د کمڅو له تیکي ووځه

خپله مینه مینه سه دارو سه ناسور ټپ لره
بس د بل په یاد د شوګیرو له تیکي ووځه

وڅڅېږه لاندې ګوندې زړه شین سي ګلونه سي
اوښکې پښتنې نور د ښو له تیکي ووځه

هیلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تیکي ووځه

خیاله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کړه
مینه کې د نورو سوګندو له تیکي ووځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســـرونه وځنډه
اې خلیله عـــشقه د لمبو له تیکي ووځـــه

وینې مې اوبه سوې اســـویلی مې د وږمې ځپې
لښتې نوره شنه ســـه د غرمو له تیکي ووځـــه

مړه ســـول مقتدیان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تیکي ووځـــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مـــــسته نغمه یم د بلبلو پســــرلی جـــــوړوم
ځلانده توره یم، قانون یمه ســــــړی جـــوړوم

دا چې کترې کوشـــــــېروم د ټوکیدلي صـــورت
لیونی نه یمه د مینې لــــــــیونی جـــــوړوم

ما په بیلتون کې پخې کــــــړې د وحدت قصیدې
زه د احـــــساس په دم کودړونه منګی جـــــوړوم

د ســــــــینې چج کې د خوږلن مخ نه اېرې څنډمه
دانې دانې یې ټولــــــــوم تربنه زړګی جــــــوړوم

ســــــــترو لیمو نه را تویېږم په کـــــمره د ټټر
د نور ځړوبی یم له کـــــانو نه غمی جـــــوړوم

کجکول په غاړه ټپې زړونه، ځـــــیګرونه غـــواړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده یون ته سپیلنی جـــوړوم

خیر که سوځېږم څاڅکي څاڅکي پرې له پاسه څاڅم
د الفت مزي ته مرجانو کې ســـوری جــــوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسه وړي د غنمو د ملـــــــیار غـــــــــزله
آزمون د وخت ته د احـــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وړي شپړمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې او ښکه

لاندې څـــــــڅېدله خو ستنه سوله
ښکارې ســـترې او ښکه پښتنه سوله

تلله خـــــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســـوله

اوس یې د جــــــبین لیدو ته تږی یم
څو مــــــره په پوړنې کې درنه ســـوله

زه یې ناروا وو لـــــــــره هو کـــړمه
دا زما روا ســــوالو ته نه ســــــوله

ورو په ورو د تورو زلـــــــفو ماره یې
تاوه ســــــو ملیار ته زولنه ســــوله

(و وږي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو ايلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګـــــرځوې څـــــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګـــــرځوې څـــــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســـــــپېلنی ومـــــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګـــــرځوې څـــه له

ما دې د سپين مخ لارو کې ډېرې شـــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ډېره کړه په تيارو مې ګــــرځوی څـــه له

دا چې راته مينه کې له جـــــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په دا ســــــې ليونو مې ګــرځوی څـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســـــتا په خوله کې درګـړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګــــرځوی څـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ څـــــه مــېنه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګـــــرځوې څـــه له

پر ږېږده څاڅکي، څاڅکي لاندې توی سمه سېلاب سمه
وختـه دا په څوکو د ښو مې ګـــــرځوې څـــــه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ناسپړلې غوټۍ زه مـــــــليار د حـــــسن يم
لاس راکړه چې ګل سې په ازغو مې ګـــــــرځوې څـه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښنه يې د ســـــترګو خو بانه د زړه په ســـــر لګي
هر ماشـــــــوم چې کانړي وا روي په قلـــــندر لګي

سپين مخ نه يې شين ټيکری سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونړۍ کـــــــې د ګوګل د زړه وزر لـــګي

څـــــــه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نيوی نه ســـم
چېرته چې وي ښـــــــکلي زما تږي پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شــــونډو را
دې جنت د حسن کـــې جامـــــونه د کــــوثر لګي

خياله چې ټيټ نه سې هســــکه مېنه تل د هسکو يې
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لـــــــمر لګي

(د تلې لومړی نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو خیبر

تا پرون صـــبا وېلې خو نن په بل صـــبا تـــــړې
هـــــر ځل چې مې وار رســـیږي ور دې د ښکلا تړې

څـــــو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په ســـر نه سم
یوه ورځ به مې خـــوله په خبر د شونډو خامــخا تړې

زلفې مخ نه لـــــرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباســـــه
ښـــــکلې څو په تورو تروږمــــــو سپینه رڼا تړې

اوس دې چې ورشـــو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څـــــه له پــــه پړي د حـــــیا تړې

تا خــــــو دې د حـــــسن بڼ ته زه ملـــیار نیولی وم
دا د پیر بابا پـــــه توغ ریښکی په نوم د چـــــــا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته یې ســـــره سپینه زما رنګ لکه مــړی دی
ســـــتا پـــــه اننګو کې مې کـرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــوي د خولې پسې به خـوله غوا ړم
تا مې دا تنهاکې ځـــیګر مـــالـــــګه کې لړلی دی

ځـــو پکې د شـــونډو له انګور نه جوړ شراب نه یې
مات ســـه ســـاقي خم دې زما خـــمار لـره نیمګړی دی

حسنه تا خو لېچې ډېرې تاوې کـــړې خو شرنګ نه سو
زه کونړ یم که چا دې له بنګړو نه شـــور شـــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشـــو کې د تنکۍ مینې
ځو د خیال د آس غـــاړه کې ســـتا د زلـــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وریت ارمـــان لوګی خیږي
چغ مې د ســـــــندرو په ځـــــنځیر د اور تړلی دی

مست ســـه ابا ســـینه برید د اور ســـه د رقیب پله ته
نور نو د ملـــــیار د صـــبر کلی اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرو شونډو خزه کې دی سرتېرى د پېزوان پټ
ارمان يې له ګوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه څک دي د احساس غړونه سوځي
په زغره کې د تورو تربنه ساتمه جانان پټ

په خال مينه ستا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وريځو د محراب لاندې دی سپينو کې شيطان پټ

د اوښکو پېغله ووته سرتوره له لېمو نه
له شرمه مې زخمونو د ټټر کې سو ګرېوان پټ

سپرليه لږ څه وسپړه دا تور ګل د بڼو يې
ښکاريږي رانه دې کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سوه کلونه ملا بانګ مو تر غوږ نه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان لره آذان پټ

ملياره ښاپېرۍ د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښکلې لري سترګو کې ديوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستا له غاړې نه راښکته ګلورین ځاې کې دمه وه
اوس هغه اوښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین ترې زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله لا وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څـــانګه، څانګه هیله د رڼا په لـــــمن پرېوته
اوښـــــکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خـــــر بچي یې بوره زرکـــــه ولاړله
خدای خبر ســــلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهید سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د یار ژبه د ښـــــېرا په لـــــمن پرېوته

وړې بار د سلګیو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
ســــترګه د کوم ګبر د خـــــندا په لمن پرېوته

میره د ســـــراب به سي اوبه ما جـــل وهلي ته
پـــــېغله د آمین که د دعـــــا په لـــمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنـــــــیا په تـــوبو راولي
ناوې د تقدیر مــــــو د ملا په لـــــمن پرېوته

نن د غـــــــزل تورو نه د چـــا د راتلو غږ راځي
ښـــــکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

څومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مــــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نــــشه، پتنګ نــــشه، ډيوه نـــشه وه جام نــــشه
ما نه ليد ســـاقي، ســاقي زه نه ليدم شراب ورک وه

زما ښـي د شـــــــونډو خلاصه وه ستا د سپين بدن
هو ښ ســــــــره حيا وه تللې حــسن نه حجاب ورک وه

هرڅــــــه هرڅــــــه ځل وهل د مينې نور وينځلي وو
شـــــــېخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــــــونډې به لا وچې نه وې جـــــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمـــــــا آدم خــــــيال کــوډل د مينې نه راونه ووت
زلفې د درخـــــــــــو يې لـوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســـــــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل يو ثـــــا ثکی عطر د غوټۍ خوله کې
پانۍ په چکچکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کنهو ښار

د زړګي مــــليار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کنهو ښـــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګـــتی، لـــنډۍ ژړيـــږي
د ډول ســــتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردۍ دي که شپېلۍ سوه مروره

يا حـــسنونه نظر وژني يا نظر د ســـترګو بد سو
که نه څـــومره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مـــيوند زما په نوم کـــړې
زيږ ايوب زړګی مې غـــواړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســــم شـــښخه په هيڅ حد تړلې نه ده
زما د زړه د څراغ غـــله ده يوه پـــښغله پاړوګـــره

زه خو ځـــښت هغه څپه ده بې له مانه ښـــکلې هېڅ ده
که هغه خور د ســــپوږمۍ ده زه د لـــمريمه بخره

(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته سپوږمۍ که پرښته يې څه بلا يې تېغ نظرې
ستا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ستورو ککرې

خبر آذان د مينې وکړه د ماشوم احساس په غوږ کې
ګبر خيال مې مسلمان کړه اې د حسن پېغمبرې

سره مښو که سرې منګلې هسې ګرځې زيارتو کې
زما د زړه باز يې ښېرلی دې پستې سپينې کوترې

دوزخې بادونه بار دي د وږمې په نرمو ولو
دار د وړانګو کې ځړېږي پېغلې زانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس کې لمر جلاد سو ستورې وژني
مرګ د نور په ګډا لمانځي د تيارو د ديو لښکرې

پړسېدلې سينې اوړي ځوانيمرګ کبان اوبو کې
د چينې تې زهرجن سول ترېنه نه راځي شکرې

ډېر ګلونه د ښو و تاندو هيلو غوړولي
پاڼې، پاڼې اوس رژېږي لار بدله کړه دلبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هډ ورته تيلی کړلو
د زړه ويني مې تيل کړې
ما ويل چې به ډيوه سي
خو
هغه شيطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام دا ســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پـــښه د چا د شـــپې وښـــو ېډله
ســـبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســـودا په رضا ســـوې زهد ه زه ملامت نه یم
د شـــونډو پېغلې خـپله ســـینه ټنډه وه نیولې

د لـــمر امام ویده وو خـــو ګل پرښې وځنډه لې
پستې دا د مـــزې شـــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډې د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضې ناست وه
د خال ســـپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمی مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې ناړې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې توکړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله تړکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پې مخو اخلم
او ته کندو ته راځه !

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

ســـالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهـــــولېوال د يون بل بــدر له لمبې ګــټلی

د رڼا ګوتې د تيارې مـــرۍ ته ورســــېدې
ياغي مـــلنګ جنت د حـــسن له توبې ګټلی

د ارمان مـــېنه مې ولجه کـړه روماني ملکو
واک د خـندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جـــواري ميدان کې څه بايلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـــو د آزمـــون تېرې شېبې ګټلی

شـــېخه هغه پالنګ چې ته يې تر سبا يادوې
مـــلیار په نره د انګورو په تسبې ګـــــټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــــکلا د ياد تسبې ده له امـــــامه پاتې سوې

روژتي لاليه څه ســـوې دا د سپينې خولګۍ مـــيره
ســـــتا په تمه ډډې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چــــونغر کې لا د کــکوبک آواز دی
دا ســــــې مه ګڼه چې زرکه له کـــلامه پاتې سوې

پت د مينې په ځــــــای سوی د نظر په پاني پت کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامــــــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غـــــبرګو پاړوګـــــرو
تل د زړه کيسه ترې وروســـته له سلامه پاتې سوې

ښــــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښــــــکالو يې
د راغـــــه تر ځنګه غلې څوک له دامـــــه پاتې سوې

که څه هم د ســــپيدو خوب وم هيڅ تعبير زما ونه سو
لکه برخــــــه د يتيم چې تل له پامــــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــدیره د ګرېوان نه سته
د ښو په تور تابوت کې له ناکـــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غـــــلې چمبه مې چا په مــــينه تخنولې
که لاس د مسيحا ده وچـــــه ويــــــنه تخنولې

د هــــيلو پېغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خـــــير کړي بيا مومن شيرينه تخنولې

د ســــوې شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پاوليو
ښـــکاريږي کوم کوچي بيا خوشه چينه تخنولې

ځـــــه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شـــــونډو ست خــــبره سپينه تخنولې

ملــياره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکيږي
په ځـــــوکو د ښو دې ګــــلورينه تخــــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښـــکلې وينم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځـــيګر له کـــاکه وځي

ښـــــکالو د کوم چنار خيال يې غوړ ته رسېدلی
د تورو چـــــته پېغله مې له خـــوله کاواکه وځي

يو لال مې وو ســـاتلی خو د ســـتا ناکردو وسـو
د هر توري په ځـــای يې پاس پر ســـر تنهاکه وځي

ياغي لـــــيلا تر څـــو به راته ږدې په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګـــــی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غـــره د ډېوان يې تښتولو ته په څـــار دي
د شـــعر ښاپېری ځکه له قـــلم شـــکاکه وځي

ملـــــــياره څو دا ستا ميخور نظر په ميکده وي
تر هـــغه به خـــوږه نشه له بنت تاکـــــه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بڼکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
يو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پاڼه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لويه خدايه ! لويه خدايه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کيږديو ښې سندرې
را پيرزو کړې لويه خدايه !
لويه خدايه ! لويه خدايه !
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتینواله

زما ښیښه خوښه ده
زه په ښیښه مین یم
ځکه، ښیښه نه په چا سیورى کوي
نه له چا وړانګې نیسي
ښیښه تور، تور ښیي
سپین، سپین ځلوي
نو
زه په ښیښه مین یم
زما ښیښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

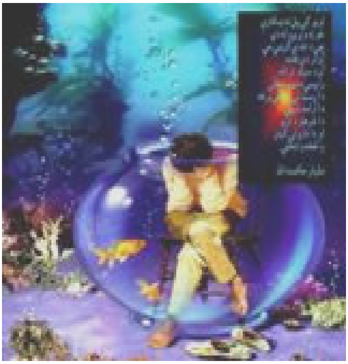

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډیو شرنګې

پـه مـا تـرږي دا ځـــــه تـنـدر لـه پـا ســــــه پـرېـوتلی
را کړی جــــام مې څو ځلې له لاســه پرېوتلی

دا نیم ســـوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مــجمر د مینې ســـوړ سو له براســه پرېوتلی

ملالې د لنډیو په شــرنګې باندې یې جګ کړه
د هســـکو برېتور ځلمی له آســــه پرېوتلی

ملـیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هینداري
د یار یاغي نظـــــر دې له الماســــه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پنړې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د وير کړزه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د پرې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيايي
او د رنجو پنړې په پېښو کې
رنګې بنګې اوښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل دغې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځبېښلې بربښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه خبره مې د ژبې سر ته ښکلې راځي
غزل، غزل سي د زړه کور ته نابللې راځي

منتر به پوخ سي او ها سپینه تښتېدلې ماره
شونډې به چیچي د شپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ستوري یې سجدې ته بوله
د تورو پېغله د زړه وینو کې وینځلې راځي

ښکاري کوم باد بیا د څنار له څانګې خرپ ایستلی
چې رنګ کودر نه سوې ساندې د سینځلې راځي

کوم سندر بول سر به یې بیا له سرې مرۍ کښیوځي
خولې د ټیغکې نه نوا نن د بلبلې راځي

د ښاپېرېو توغ به بیا سي په لنډیو پورته
د قاف میونه ده ملالۍ توره ایستلې راځي

د شونډو بڼ کې یې ملیار د بوسې زړی ایښی
څکه یې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په ښـــوکو وړي د ګل جنازه
په ټیک بار ســـوې د اوربل جنازه

د خال امـــام نه تکـــبیرونه تښتي
پیکي راوړې د ســـنځل جـــنازه

حبش لښکـــریې د بڼو را درومي
مینو وکـــــــړئ یو د بل جنازه

خوشــــاله توره دې ایستلې ساته
لړ ده چې بار ســـي د مغل جـــنازه

ملیاره زړي مو د بخت وچ ســـوي
چې په اوږو ګـــــرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو باروم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وباښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زاڼو مات سو سیسۍ ژاړي غلې غلې
چنار ړنګ د عاطفې ســـو څانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې ســــــیوری ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مـــور ســـوه بوره د ننګونو زړکی ومـــړ

په د ېرې د ولولــــو کې د ماتم چـــیغه ســـوه ګډه
د ننګیال ویر ختم نه وو ســــــاهو وتړله کـــډه

بل ځلانده ســــــیوری ووت د ادب له روڼ مـدار ه
بل ملنګ بل قـــــلندر مو ولاړو ووت له کـــتاره

شنې ځولۍ د پســـرلي نه یو ګلاب په خاور پربوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پربوت

بیا د بل بلبل ســـندرې د مرګي رانجو کـــړې غلې
چنار ړنګ د عاطفې ســـو څـــانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستایلی نه سم
ښکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د ښځو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي ړنګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو ځښو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د ېرې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړۍ سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرې د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روږه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب څوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

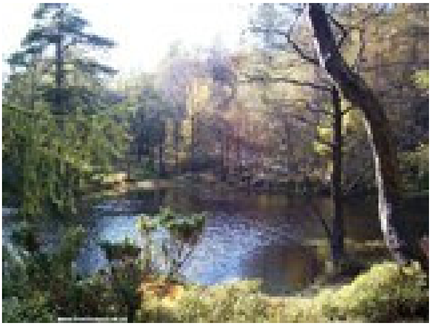

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څـــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښــــويېږي
هر واري له ســـــاقي نه جام زما په وار ښــــويېږي

چا بنګ زمونږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکــــــړي
يا يې پل په لار ښـــــويېږي يا يې پل نه لار ښويېږي

نه يار ســـته، نه چنار ســـته د منګيو ميره ســوځي
مرۍ، مرۍ خوله يې په سپين مخ کتار ښــــويېږي

مودې ســـوې د ټپو پېغلې ته چــا رانجه ورکـــړي
سُر مات دی، لې ګډ ســـوی له مطرب ستار ښويېږي

ملګـــرو د قدرت د ښــــا پېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار ښـــــــويېږي

د مينې مســـــلمان سه که د حـــسن جنت غواړې
د وصل له صــــراط نه يې بس ســـره کفار ښويېږي

ملـــياره د ســـپوږمۍ مخ د منګر وربځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــرار کـــرار ښـــويېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خیال چنار غو څـــیږي ځانګې ځانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځیږي څــــانګې څــــانګې

هغه وله او س نه ســته چې نو مونه مـــو پرې لیک وو
خو مینه مـــو ژوندۍ ده او غـو ړیږي ځانګې ځانګې

د هار په ځای په ســـــپینو غاړو هــار د دورو زانګې
رانه سې ! که او از مې درر ســــــیږي ځانګې ! ځانګې !

چې څـــه ګلان به وکړي زړه کې ســــتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی تربنه جـــګیږي ځانګې ځانګې

په ما وچ موري ســـــپینه ابۍ وچه ســــي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خــــوریږي ځانګې ځانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې وير دی
شپېلۍ ده ماته سوې د کېږدۍ کلي کې وير دی

د خوارې سندربول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلي کې وير دی

يو ازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې وير دی

شرنګۍ د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زيندۍ سوې
ايوب له تندې مړي د ملالۍ کلي کې وير دی

شپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسۍ*) کلي کې وير دی

بندي ده توره ديو سره سروالـه د لنډيو
(مغروره*) کړي سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــيارە ســــــتا غزل تە بە څوک دم د مسيحا سي
دېرە د رباب ورانە د شــــــپېلۍ کلــــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغرورە) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان څراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وايه تر ځو به اشنا
ستا د نادودو پښتې
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی ستړې ملا ځنې مې کړس وخيږي
او ناويلې نابللې مې په ژبه راسي
بيا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وايه سر زوره اشنا
سپينو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د ترږمو اوښــــــکو مو د زړه کلا ســو ځيږي
و مخ ته د پی مخو مو ايمان حيا ســـــــو ځيږي

دا ځــنګه له مالوچه پو ست صورت برخې را کړی
لمبې يې هلته لـــــــرې دلته زموږه خوا سو ځيږي

دننه مو د کــــــو مې نازولې ګــــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشـــــو مه دوا ســو ځيږي

ســــــپوږمی شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولې
نو ځکه په شـــــپېلی کې د الفت نوا ســـو ځيږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مينې کــــــور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د ګل ښکلا ســو ځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم را نیولی له ګـــــرېوانه نیمه شـــــپه کې
ســـتا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کـــې

که چېرته په لاس راغـــــلې زړه له ډاګه به دې ولم
څووم ځلې مې باســــې له ایمانه نیمه شـــپه کې

څه خوږ رنګین مـــــزل يې زما په برخه وو لیکلی
د شــــوندو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شـــپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوټې کـــــې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شــــپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شـــپه کـــــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پیر زورور وو د ملنګ خـــــدای یې پرده کړې وه
چې د یاغي ســــترګو په یاد یې لړ نشه کـړې وه

که نه د تاک د مرید لورته خــو موړ تږي ناست وو
خو موړ په زوزو شـــپه کړه تېره هغه ښـــه کړې وه

شـــېخه یو څه مې زړه ببوا که بل پېی مخې ښې دي
قـــسم یو څو شـــېبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســـــهار مې د قلم ژبې رنګونه شـــیندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شـــپه کړې وه

نه چې د ســـپیني خولګۍ ببه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شـــونډو ښـــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګرى- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپين لمنې څومره ژر په ناروا نيسي
دلته په آسانه تيارې مخه د رڼا نيسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځير ستونى د شپيلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډيري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پيره له دې ځاى نه مې ګيلې درته راوړي دي
څو ترخې شپې د ترخه عمر مې پيبيلي دي

راسه په رڼو سترګو يو سوى انځور ووينه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووينه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پېغلو ميره چې چاپېره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمڅۍ يې ښـــاماران د زړونو ښکار کوي
هاغــه چې په هرواري کـــــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښــــــايستونو او حـــيا پوره هـــينداره ده
ښـــــــکلې دنيا ګـــــۍ ته د ورتلو رنګـينه لاره ده

دا چــــې نه يې کورکې يې چوپتيا ګونډې وهلې يي
ته به واى ګونګۍ دي ټولې شــــــونډې غلې غلې يي

دا خو بس يو کـــان د ښــــو ده پټه خـــزانه يې ګڼه
سرســــر د شودو ده د الماس ســــوچه دانه يې ګڼه

پټه ده حيا کې د پښــــــتو دا د ســــپين غر هوسۍ
کټ مټ لکـــه زغــــرو کې ولاړه د هنر هوســــۍ

بس دى پيره تاته يې هـــمدومره لنډ پيژند ښــه دى
وايي چې په ډېرو ليوني خوښ يې لږ خوند ښــه دى

بيابه موده وروســــــته مخامخ د پېښو ښـار کـوو
ښــه پاى ته به يې دواړه دعاګانې وار په وار کـوو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پیره ښکاري پا ېلې د کیسې ته تلوسه کې یې
دا سې راته بریښي چې راغلی نیمه شپه کې یې

(د راوي ملګری)

یاره ما ویل ګورم که مې چېرته بیدېٖ میره سي
زه به یې مرید سم که دا میره زما پیره سي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
سرتر پا یه رنګ به سم راجوړ د مینې چل که سي

دغه نګه پرښه به د ګل پاڼو کې ساتمه
دا د عطر ناوې به سنځل پاڼو کې ساتمه

(راوي)

پام پیره لړتم سه ستا د پټو سترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ستا په مخ د ګړنګ ښنډې دي

مینه دې له پیله نیمه خوا سوه چې نیمګړې ده
دغه ښایستو کې د بل چا په بند تړلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه یې ګټلی دی
دا لکه ښیښه حسن یې پیر ځانته منلی دی

کال کېږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلي دي
هیلې، تلوسې یې د ارمان هار کې پېیلي دي

دلته مینانو لا د مینې پت ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مینه تړوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا ترا وسه مینه هغه شان آغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظر یو جنګول ګڼه
دغه د نظر جنګ د دیوانو خملول ګڼه

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مور د ځلمي لار په ریباری پرنده خاوره کړه
څو ځلې یې هلته د خیښې ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سرکې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکارېږي چرګ یې بس یوه پښه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ریباری سره خبره ډنډوره سوله
میره پلانی غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور یې په کوم زړه دې مرکې ته ورد انګلي دي

خلکو ویل هرومرو څه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مینې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سیلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مینې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه ددیدن مانۍ یې ړنګه وه
دا د حیا زیرمه د دیدن پسې ملنګه وه

تېر ماښام یې پانې د دیدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه یې ووت د ګوکل لمبې یې غلې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې اننګي سره دي چا څه ورته منلي دي
چا یې په تندي کې د ارمان زړي کرلي دي

مورته د ځلمي هم لړه لاره ورکړ سوې ده
ځکه د خیالونو دنیاګۍ یې نوې ، نوې ده

ځه پیره نن بس دی پدې ځای د کیسې دمه ده
دلته به یې پرېږدو چې لا میره مو بېغمه ده

ګورو له دې وروسته به پدې مالت کې څه وینو
خدای خبر چې څو مره به ترخه څومره خواږه وینم

***

(شپږ میاشتې وروسته)

(راوي)

پیره وایه شپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دي په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شنه ورشو تړوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدۍ وهلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

زما ســـره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دى نور نو څه ګورې

دې مورمړي ځــنډ خو د وينې په شــان خوږلى يم
پاې ته د کيسې دې ياره مـــړې تبې نيولــــى يم

(راوي)

دې ورځـــــو کې ميره د هوســيو ډل نه بېله ځي
کټ مټ لکه کلــــه چې خيال غـــزل نه بېله ځي

اوس تياره ماښــام کې د ګودر په لور څنبيږي ځي
شونډې يې تل ښــوري ته به وايې چې غږيږي ځي

ډله د همزولو يې ها ګـــوره په لار ګډه ســــوه
جګه د عطرونو د ښـــــايست رنګينه ګډه سوه

نه سته ده ســرواله يې مستي ددوی نيمګـړې ده
چــا ترې ښـــا پيرۍ د خوشــــاليو په غلا وړې ده

څه شببه به تم ســـو چې رڼا خپل ټيکرى وځنډي
وخت د منډو تړو غوټه بيا په بډه ومـــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره به پیدا سي ښـــا پېرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سیورو نه ویرېږي مار چیچلې هوسۍ ســــوې ده

شونډو یې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس د دې منګیو میرې شـــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګری)
بس دی یاره ځــو به د غه حـــال یې زه لیدی نه سم
تیرې نه جوړ نه یم د غـــه غم ته ټینګیدی نه ســم

خامــــــخا پدې غـــرونه نادودې وربدلي دي
دا چې مستې سترګې یې له ښـــکاره دربدلې دي

ښـــــکاري زلزلې یې د زړګي ښـــار نړولی دی
شـــــرنګ د خوارۀ غږ یې د لمبو ځنځیر تړلی دی

څه چېرې ګو ښـــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پای دې کیسې ته د ښایست له خدایه وغواړو
***

(راوي)
درې میاشـــتې ترمخه زموږ د میرې بخت په غم پرېوت
پاس د وير په کرښــــه د قدرت د لاس قــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ددې ګلپاڼې له رنګین حسن نه رنګ وویست
خدایزده په کوم تور یې له سینې چم نه لونګ وویست

پیره دغه راز به له رڼې هینداري وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللې لارې وپوښتو

(د راوي ملګری)
یاره خدای لپاره ماته ګوډې ماتې مه وایه
ما ساده ته دا د راز کیسې میراتې مه وایه

زه نګه آمې یم ملنګانو نه په ځنګ ګرځم
خپل رنګ نه وبربړم له هیندارو نه په ځنګ ګرځم

(راوي)
دا هغه هینداره ده چې بس وښو کې ښه ښیي
دومره ده آغلې چې سکاره سکاره راڼه ښیي

دا خو د شاعر ملنګ د خیال رڼه هینداره ده
بس د عاطفې او مینې ښارته سیده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو میره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګری)

سمه ده، پوهېږې د ښکلا له غمه مړ یمه
چېرې چې ښایست وینم کتلو ته یې پړ یمه

ما ته د ښایستو کو غم ښادي دواړه ښاغلي دي
زه ساده ملیار یم ټول ګلونه ما ته ښکلي دي

ځه توکل په خدای چې دا کیسه پای ته ورلنډه کړو
هر څه چې پېښېږي دغه غوټه به په ګنډه کړو

***

(راوي)

ځه چې د شاعر ملنګ خیال له ګوتې ونیسو
دا مرید د خال راوي د تال له ګوتې ونیسو

ځو به څو د راز د ښاپېرۍ ورغوی ولولو
ورو، ورو به ددې ړنګې کیږدۍ ورغوی ولولو

سترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شاعر ملنګ
غوږ سه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ !د اوبو غږ راځي لرې څوک شپېلې وهي
هلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سلګۍ وهي

خدای ته د سندرو په دعا لاسونه ونیسئ
دې د اوبو غږ ته د خیال غوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مېرې د حال ژبه ده
سوی اسویلی دی د نیمګړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاسو چې منزل ته رسوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاسو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کیسه کوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شاعر ملنګ هینداره ده
دغې رڼې پاڼه کې د دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شاعر ملنګ د خیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس مېره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)
دا خو کوم زيارت دى ښکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله کيسه خاورې په ســر ســولو

(راوي)
څه چې ورننږدې سو ښــکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دى دلته د ســـــرو زرو ډکه موټه ده

دادى انځور خپله رانږدې سو د اوبو غړ ســـــو
اورې؟ د کوم چـــــا د ننواتو او توبو غـــــږ سو

(د راوي ملګرى)
دا خو کوم ملنګ دى ګوره څه په دوړو خړ ښکاري
ســـم دم دوزخي دى د دنيا په مخه پړ ښــــکاري
***

(خړ ملنګ)
راغلئ بختورو، زما ســـترګې خو هم ځلور ګړلې
دا د دنيا شـــپې ورځې مو ماته ســم په اور کړلې

(راوي)
ته څوک يې او موږه ته په څه ســـترګې په لاره وې؟
ښــــکاري چې راتګ نه مــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې ستړی، ستړی یم
سم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېرۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمېږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تا سو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکۍ ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لړلې شېبه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډیر ښه مې یادیږي یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي ګونډې غبرګې پلار ته کېښودې
سرتر پایه غوږ سوم د دنیا نانډرې مې پرېښودې

پلار ویل وایي چېرته که منې د ونې سرې سولې
پوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اند ښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کیږدۍ وهلې ده
ځکه چې زما د بڼ میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ستړی، ستړی یم
دغو رېبارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وایم چې راځه پدې په هاغه آمنا وکړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه درونډ پېټی دروند رانښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لارلټه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وایم پلاني او پستانکي خان نه یې واړوو
دا د شاتو پېتۍ د (زمري) په وره کې واړوو

ته څه وایې زویه دا وروستۍ خبره ومنم؟
ستا په اند مانۍ نه دا کېږدۍ په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
ښکارې زمونږ مېنه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خوښیو رادبره کړه

مور ویل دا سې ښکاري کومه تکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا ښادي په نه کېدو کې ده

ښکاري لارې ببله سوې ککۍ کجل نه بېله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کېږي سندرماره لور مې غلې ده
ښکاري چا په غلا ترې د سندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د خپلې خوښـــــې پاره لږ موده غوښـــــتلې وه
پلار ورســــــــره دغـــه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښـــام وو چې مې پلار د بېرې ته وغوښـــتم
څه وو؟ پلار غـصه وو، يربېدلم چې ترې وپوښـــــتم

غږ سو کېښنه، ما ويل کوم کوهي کې څوک زګېروی کوي
خدايه خير کړې بيا مو په خوښـــــېو څوک تېرى کـــوي

پلار ســــــر راچت کړ دواره ســــترګې يې سکروټې وې
خــــــــداى خبر له کــومه رالوبېدلې کــــومې ټکې وې

شـــونډې يې ورو وښـــورېدې ويل يې چې بې پته سوو
نور د نارينتوب له مســـــتانه آسه راښـــکته ســـوو

لږ که چېرې تم ســـو دا خـــــبره ډنډوره نه ســــــي
دا د بې ننګۍ څـــــــبره مو خلـــکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خــــــبرو رانه تللــــــــې وې

پلار ويل دغه ســــپکه ننه شـــپه له دنيا تېره کــــړه
نښې نښـــانې يې د عالـــم له ذهنه هېرې کـــــړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به لــه دې کلي له دې ســیمې پښې ســپکې کړو
چېرته کــوم راغــه کې به دا پړې څــېرې پټې کـړو

خور دې درته ښــیم چې یې ښــه ګــلان کړلي دي
هرڅــه دې ناولې د ګــناه پــه تول تللــي دي

چېرته به یې د څــېرمه ځــنګله څنډو کې مرداره کړي
دغــه د پېغور ناره به ګــونګه کړې کــراره کــړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور ســوله
خــپله نازولې خور مې نښــه د پــېغور ســوله

بس هماغــه شــپه مې په مرۍ چــاړه ورتېره کــړه
هــا مسته هوســۍ مې بېګناه له دنیا تېره کــړه

بله شـــپه په خوب کې نازولې مــېره راغللــه
مــا ویل کـــومه حــوره د جنت له پېره راغللــه

غــږ یې کـــړو لالا تا خو به یو واري پوښــتلې وم
پته به دې کـــړې وه چــې ولې کــه ناولـې وم

دومــره به دې پوښــتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غــم کومې ســتونځې د ګـــونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خـــو مې لا ډکې له ګیلو ســـــــــترګې ونه لـــیدې
تا خـــو مې د ننګ او د پښـــــتو ســـترګې ونه لیدې

بس شــــــانه دې ســـم په پسته غاړه چاړه تېره کـــړه
ســم دم ځناور سوې د خورکۍ مینه دې هېره کـــــــړه

مــــــا به درته وېلې چــــې لالا خورکــــۍ دې ولې ده
هســــــې بېګـــناه د کـــوم تهمت غشي ویشــــتلې ده

دا چې تا ګـــــناه ګڼله زه یې خـــــپل قســـمت ګـــــڼم
ښــــه او بد دا ټولـــــې بس ترلــــې پـــــه نیت ګـــــڼم

ما به درته وېلې چـــــې لالا کلـــکه رنځـــــــوره یم
نس کــې مـــــــې دانه ده لـــه دې شـــــرم نه تروره یـــم

ما او تا خـــو دواړو په یوه تي خولګۍ ایښــــــــې وې
دواړو د حــــیا مـــــزله کې خپلې پاپۍ ایښــــــې وې

دواړه ماشومتوب کې پښــــتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښــتون پلار پښتنې مینې پاللې وو

هې ارمان پښــتونه تا به یوواري پوښتلې وم
ځومــره که ناولې وم تا ولې به غوښــــتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غېرت لـــــري نو څــه کفن راوبښه
لویشت قـــــبر، یو ځلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګــــــــلاب په ځلي نښه کــړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شـــپه به له دې ځور نه بېغمه یم

***

(راوي)

پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رپېده پده چـــا چې د کړو کر کـــــړلو

خدا بزده څومره میرې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا بزده څومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

څو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
څو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســــــــېځو

څو به لکه مچ د پښـــــــېمانۍ لاس په تندي وهـــــو
څو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګـــــي وهـــــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د داسې میرو دروند آزار په غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هار په غاړه ګرځوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې یې وشیندو
مځکه به پیدا نه سي چې قبر پکې وکیندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پړ نه غواړي د هغې پاکې جلې ده

زموږ میرې خو آن په مرګ زموږ د پګړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آیت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

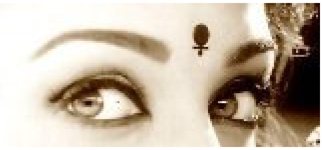

(c) ketabton.com: The Digital Library

برښنا لیک

قسم دی هـا زړه ونه مې زښت ډېره یادیږي
چې مور به ویل پیریان پکې جرګې لره ټولیږي

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې سپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لرې رابښکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او ما به ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خورئ سوه سترې سترې
خو زموږ نه د نانځکو کورکي وه لوږه وړې

هغه ورځ دې یادیږي چې په سرو سترګو ژړل دې
مېره مې دي نانځکې رانه پټې دا ویل دې

سپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنګ وهل او غبرګه مې له تا سره ژړا کړه
"سلګۍ" سلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســــره وکــړو
شاګی او ناوکۍ به ســو او نور به ځــه او ځــه کــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســــه درته راوړمــــــــه

په لار کې مې له کـــوره ستالفۍ کاســه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شـــپې خیشته کـــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســـپېره مېره وو ځلېدلې پکــې ســـترګې

بیا خنډه د ټیکرې دې اننګــــو باندې کــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کــــړله چـــاره رانه هــــېره

لســـــتوڼی مې په ناړو کړ او مــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به خومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ســـتا خو لکه حسن د درخو ســـــو
جـــــوړه مو جــــوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
ســــــندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کـــړې نه وې

هلک نری چـــــنار ته لا یو څـــه مــــهال وو پاتــې
چې یونا څــــا په غږ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوڅیو کـــې منګولې کــــړلې خنبـــې
زما په ســــر او ډډو یې هـــم څپېړې کــــړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شــلم کال ســـو
جومات کې مو د مینې چې د ېره ســـپېره دجال ســـو

اوس ښــــکاري چې دجال، د عشق ولیانو دی شـړلی
د مینې شــــپېلۍ نه زده، ښــا پېریانو دی شـــړلی

ها تېرې ښې شـــــېبې لــــکه پرون غـوندې رایادې
ته وایه ســـــتا یادېږي که هـــر څــــه دې درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کــړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشـــومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چـــې دا یورپ دی خو زما ســـــره لا ستهده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داسې دنداسه چې د ها تېرې نه ښايسته ده
يوه د غزل ټولګه سپاره زمونږ د مينې
کې نغښتې ده ماشومه نندارېه زمونږ د مينې

راځه چې ها ماشومې دنياګۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنګې ماڼۍ خوشې کړو کيږدۍ ته بېرته لاړ سو

خبر يم ها زړه ونه لا دنګه ده لا شنه ده
خو پرته زما او ستا نه يې ښايسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زين دی د دوهم وري په تمه
بس تم يم که په لور د وطن ځې راسره سمه

***

شپېې سولې کلونه برېښنا ليک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې يوه نوا هم نه سوه له شپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د مینې مې ماشـــــومه ګونګۍ ښــــه وه
له دې چتې ســــلګۍ نه ها ســـپېره ناوکۍ ښـه وه

د وري ۲۲مه ۱۳۸۵ لمریزلېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آســـــمان کې سترګکونه وهي ستوري
کـــــله چې په پاڼو د ګـــــلابو پرښـــــه اوري

کـــله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ ســـــي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د ســـــــلګۍ غږ سي

کله چې کـــــوم ځوک ډیوه په لاس رڼا کې وینم
کـــــله چې د مور پسې ماشـــــوم ژړا کې وینم

کـــــله چې پلو کې ځوک د مات منګي کـــودړي
ژر، ژر ټولوي او په غاښـــــونو چـــیچي زړي

کله چې ســــپېرې پښې د چندوړي کړې ګـــامونه
کله چې ځوک وار ته کړي دوه لاســـه سلامـــونه

کله چې ټالۍ وهي ماشـــــوم د اوښ په بار کـــې
کـــــله چې چا لاره ورکه کـــــړې يي په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــله چې څوک اوښ په بډه کړي ســـــره له باره
کــله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ســـتنه څوک وهي څرخـــونه
کـــله چې د ســـــر په بيه سي د خـــوله نرخونه

کـــــله کومه پېغله چې غلطه سي ښــکنځل کې
کـــله چې ســـنځل ګل جينۍ وتومبي اوربل کې

کـــــله چې ماشــــوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کـــــله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ســـتايي

کــله چې د پېغلو جنګ سي سپېنې لېچې اوري
کــــله چې په لاس د ورېمې ښکلی اوربل ښوري

کـــــــله چې کجير وهلې زانه خوب کې راسي
کــــــله چې د چا د مينې هيله نيمه خـــوا سي

کــله چې شيدو پسې وچ موری ماشــــوم ژاړي
کـــله چې څوک چا نه سپينه خوله په نره غواړي

کــله چې کوم سيند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کــــله چې د چا شــــونډې سي ولې په مرداري

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې کــــوم غزل کې سې ښکاره تر هغه پورې
بس زما د شـــــعر ښـــا پیرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا ســـوه چې د آس د ششنېدو غـــږ ســو
والوتلې بنې چـــې د ورا د رســـــېدو غــــږ ســـــو

ســـــــترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شــــان
داســــې رپېدلې لـــــکه باد کې د کیږدۍ په شـــان

هـــغه وخت وریاد ســـو چـــې یې تره "غمی" وژلی وو
وروســــته له جرګې یې قـــام پدغه ســـلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چـــــنار ته ورکـــــوي تره یې
ظلم دی کبلۍ به خـــــوله د مار ته ورکـــوي تره یې

دا خــــواره مــــیراث وه او د دود په بـــند تړلې وه
بس یوه روانه جــــنازه وه غــــــم لــــړلې وه

میاشت وروســــته ها زوړ چنار د مرګ په سېلۍ پرېوته
تور د کـــونډ تابه شــــال په کـــوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغــــه میراث کــــــبلۍ "انار" ته ودوي تره یې
وینې د "غمــــــي" ددې پــــه نذر پاکـــوي تره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره ناوکۍ وه لکه پاڼه رپېدله چې
ښه د ګل غوټۍ وه شېبه وروسته رژېدله چې

څانګه یې په یاد وه چې په بدو واده سوې وه
کال وروسته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خوله وه ورا ناوې پخبلو پښو روانه وه
جوړه جنازه وه چې په سرو لمبو روانه وه

***

زوم وو له بهر نه را روان د وطن لور باندې
دې ته وو په لاره چې دعا وکړي په ورور باندې

وروسته رسېدو نه د دعا په ټغر کېناستو
دود سره څو ورځې د ژړا په ټغر کېناستو

دې ټوله موده کې په ننتکۍ د بدو وار نه وو
خوار تنکۍ زړګۍ یې ستغو سپورو نه کرار نه وو

وير موده پوره سوه يو ماښام وو چې ور وټکېد
وروسته بيا کوم څوک نږدې کوټې ته په زور وټوخيد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښـــــــويید د مرګ خوله پرې راغلله
لښــــــته د ګــــــلابو رپېده ځیله پرې راغــــلله

ســــــر باندې یې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســــوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســـد ســــوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
داســــــې ورپه زړه ســــوه ګني مړه وه په جنت کې وه

هکـــــه پکـــه پاتـــــې وه د ذهـــــن یـــې وزر نه وو
هرڅـــــه بدل ســــوي وو په ســــترګو یې باور نه وو
***

غـــــږ ســـــو زه انار یم ته زما د ژوند ملګـــــرې یې
ســــــمه ده چـــې قــــام ماته په بدو کې راکــــړې یې

زه به تا هېڅکــــله ســــــتا د تره په بدو نه نیســــــم
دغه ناســــم ســـــوي دود نه سترګو کې بس ښه نیسم

دا بـــــد نه دی دا د بــــد مـــــینځــــلو یــــوه لاره ده
کــــرکه په الفت چـــې بدلــــوي دا هـــغـــه چـاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خـــو ســـپين روبو زموږ ولی دود مـــنلی وو
مـــوږ وو چـــې دا ولـــی مو ناولـــی کارولـــی وو

ګـــوره چې پښـــتو کې ستا پلو څومـــــره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومـــــره ښـــکلی دی

ځکـــه زه ګـــڼم د نور لـــــه کلـــي نه راغــــلې يې
وينه چـــې په مـــينه مينځي ته هـــغـــه آغلـــې يې

لاس را کـــړه ملګرې ولی دود مو ببرته ولی کـــړو
دا د دښـــمنۍ او دا د بدو غـــږ به غلـــی کـــړو

راســـه چـــې په ګـــډه دغه هـــيله او اند وروزو
بس په مـــينه مينـــه دغـــــه داغ لـــه زړونو وتوږو

ته ماته ډيوه يې پرښـــــــته يې مـــينه مينـــه يـــې
ته لکه کـــوتره د ســـــخي د زيارت ســـــپينه يې

راســـه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپيڅلي کـــړه
نور د ســـتغو ســـپورو د بدل غږونه غلي کـــــړه

راســــه زما د عمـــر غلي کـــړکي ته نوا ورکـــــړه
شـــرنګ يې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه چې بې له مینې نه بل څه ته ځان وزګار نه کړو
دا نیمګړی ژوند له هېڅ او هېڅه ځني ځار نه کړو

د وري دیرشمه ۱۳۸۵ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګې کـــوريې را ويجاړ کـــړ زلزلې غــوندې ده
دا زمـــا مينه د کابل تېرې کيســـې غـــوندې ده

چــــې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جـــوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه ســـــي د توبې غـــوندې ده

لکه درزا مې زړه کې اوســـي نور مې تېښته نه ستـه
آن په لمانځه کې مې غلط کــــړي د کعبې غوندې ده

ته وا بــې مينې جـــوړې کــــړي دي دوزخ ته لارې
زاهـــده ماته د ګلــــونو د لمبې غـــــوندې ده

دومـــــره نازکه ده چې آن وږمـــه پرې ورو چليږي
له وېرې ګــــوتې وروړی نه سم د ښيښې غوندې ده

د وخت منګل کړه هـــــديره د ګـــربوان لارې، لارې
وروســـــتنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غوندې ده

تورتم کې ورکــــو مســـــا پرو ته چـــې لار ورښيي
دغه ســــــپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غوندې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــیاره خـــــــدایزده چې دا ګایه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مــــــهال جرګې غــــوندې ده

د لیندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونه

خدا یزده کـــوم کجیر دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا یې د غـــزل غـــوندې ښـکلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســـندره وه
خـــداې خبر په څـــه دغـــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شـــپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې وروړی نه سم چې نازک حسن یې رنګ نه سي
دغـــــه نازولـــــې د ګلاب پاڼو کـــــې لویه ده

***

قند خـــــوږه د خـــولې د سوال ســـره تروه سوه
نارنجګله له حـــیا سپینو کې ســـره ســـوه

چې تر غوږ یې د کابل د بلبل غـــــــږ ســـــــو
په کوچې لالي کیږدۍ غوندې خـــوره ســـــوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څـــــه هم چې بې تېغه به جهان په وینو رنګ سي
خـــــو بیا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

څـــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســـــر نه مې د مینې خمار وځنډه

ووت تورو خاورو نه رېدی سو جوړ
هرڅـــــه مې خوړلن په ایرو ومنډه

***

بیا مو یو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســـــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پیڅکي یې رپیږي د پښـــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســـــوی ځیګر له دې مزاره ووت

***

ښـــــکلې شوخ نظـــــر دې د حیا له تیکي وباسه
مخامخ راوګـــــوره د زړه چـــــنار پرې ووله

ســـــره اننګي ټاپی کـــــړه د زلفو مچینوزغې ته
سپینه خوله دې ګاټی کړه ملنګ ملیار پرې ووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپين کميس د حـــيا ناوې چـــا په وينو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ويده ښکاري
ګرد چاپېر ســپينه خزه يې سرو لښکرو ترې نيولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمـــانځمــــــه

***

د زړه نغلـــــــو مې چا په غشو د بڼو ويشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســـتورو غـــواړي

***

د ستورو کور مې له شيطان څراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســـي

***

ددې نتلي زړه کلـــه هيريږي ترمـــې اوښــــکې
څک، څک د کور په بام يې راڅڅيږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دي لږ پـه وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خــــــو لږ وار د هرکليو ورکــوه ته

***

کغ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کـړوکې چرګې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مـــو ځنې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کـړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شپې مو ښکلې ندي

***

هــــر کله راسئ ما لېمې دي غــــــوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

***

ځان نه مې بد راســـي له خپلې تندې وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکـــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به ټس راکړي

***

خوږې ګناه ملـــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې ګرت کړي

***

ما درته نه وېلې چې مـــه راکـــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښـــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

يو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــسن آيينې روغـــې رمتې مـــاتوي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د ســـپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خـــــو زهد لا د مخه حکم کـــړی وو
زه تورن له دې توره د ښـــــکلو جرګې وویســتم

***

که چېرې ســــم منګی چا په کودوړي بدلولای
نو مــــا به د اوس هرڅــه په چیندوړي بدلولای

له پیله که د سترې څوانۍ سترې رانښکاره وې
قــــسم دی دا پیچومی مې په زوړي بدلولای

***

دا دی له تندې به بېغمه ســــو او جام به اخــلو
مینه وروري به پالو یو د بل ســـــلام به اخــلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یي موږ ونیسي
نور به څـــوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخــلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړۍ راســـه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کــــــړه مينه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـــکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په څنګ نه سي
څو چې سر تر پايه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمين يم خـــو که ته چېرې دعــــا سې
ټول غـــزل، غزل يم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور يم خو که ته ښکلې سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســــې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې پاس په زنه ولې سپین خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســـلمان ته مسلمان بمـــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ډالۍ

لیلا زما د مینې ډالۍ ځان سره ساته
په دام کې رانېولی په ایمان سره ساته

د ښکلې مخ په پاڼو دې کوم بد نظر پرېنوځي
سرې شونډې روو سترګو نه پېزوان سره ساته

د شوخ یاغي نظر سره وربښمینه حیا ښایي
بس هر وختې شیطان له مسلمان سره ساته

د نرمو شونډو بیه له یوه سره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان سره ساته

د مرغومي دریمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جنګ د تروږمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لیوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو وارې دغه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسواکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لېږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړي مازیګر خپور سي
هر څه غزل غزل د تخیل هنر مې نور سي

تور خال یې د نرۍ وروځو تر منځ مینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې میرې د ښایست ته برخې داسې څه ورکړي
په لید به یې د حسن انځورګر خپله انځور سي

که چېرې دې ښایست توکې نه پلو له مخه پریوځي
د ډېرو د ککیو رانه ستوري به تک تور سي

د حسن خدایه داسې څه ورپېښ کړې ویش د می ته
چې زه په جام نسکور سمه یا جام په ما نسکور سي

قسم دی د ملیار په شان به وربې ټول ماره سي
که چېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وو وایم ستا مینه کې څومره کړېدلی زړه
پېښه وه د سترګو خو په غشو لګېدلی زړه

تېره شپه یې بیا له ګړنګونو غورځولی وم
څومره په زاریو مې له جام نه ګرځولی زړه

هره شپه په ما پردۍ بړستنې لټوي روی
څنګه چې سهار سي بیا له لوړې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښتیا راسره نه وایې
ته هم ورته پړ یې که دې چېرته دی کړلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګړ وو ور په ور به ګرځېدلی زړه

سترګو کې یې ساتي نازوي یې په سرکو شونډو
داسې ښا پېرۍ باندې ملیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې ورو سته به خیرات ورکوي ښکلې
هر کال به د ښایست په تول ذکات ورکوي ښکلې

الله دې خیر کړي بیا کوم د خالونو راوي مړ دی
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په سخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پسرلي کې د سخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شونډو نبات ورکوي ښکلې

درځه چې دا د سر بیه ورپرې کړو ساده عقله
بدل کې یې د شونډو ماله جات ورکوي ښکلې

د مینې خدایه داسې زیرې داسې څه رازده کړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښکلې

ویریږم چې ساده کورګی مې بیا بدرنګه نکړي
د سر په بیه ورد سومنات ورکوي ښکلې

ملیاره تږی زړه دی د ازل وږی مور نه سو
د حورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر سترګې په تا پرېوځي
هيښ به سي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری يې ماته بس دعا د پير بابا ګرځي
کله چې دې سرې شونډې ليلا په ښېرا پرېوځي

ښه دی چې سندرې نه درځي تا ښايست ميرې ته
ستوني د شپېلۍ نه به آيت د نوا پريوځي

نه چې ستا له لاسه بخته بيا روژه په خوله سولم
ويره ده سپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ستا وينا ملياره ډېرو پړو نه زيندۍ اخلي
کټ مټ لکه غږ د معافۍ په سزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سیوری ته د لمر له څانګو پاڼې غزېدلي
تا چې د کنډو له سر نه ما ته را کتلې

لارې لارې تللې رڼې اوښکې دې په ښکلي مخ
چا دې د ښایست سپېپاره ورانه وه لوستلې

زما نښې د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
څکه سپینې پاڼې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل ښکاري په سپین نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه یې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښـــاپېرۍ وينم ديوان مې ويښـــوي
بس شـــونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ويښوي

چې ســـم جوړه ګومبزې د ژوندي زيارت سي ډډې
رامات مې تاويزونه ســـي پېريان مې ويښـــوي

ښـــکاريږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت ســـو
چې واورو کې ويده ســـم او باران مې ويښـــوي

زاهده ســـــتا په دم مې په ياغي زړه څـــه ونه سي
ښـــيښه چې چـــېرته ووينم ايمان مې ويښـــوي

له کـله نه چې مـــــا د زړه مـــــــنلې ورته پړ يم
ويده په اوداســـــه سم خو شـــيطان مې ويښوي

رندانو راته وايئ شـــــېخ چـړي اوکه زه ګـــرم يم
چې ســـــم په جـــام ورپريوځم آذان مې ويښوي

ملـــــــياره يو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ريښې، ريښې ګريوان مې ويښـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خـــيال په تږي للمـــه مې وريږي غلې غلــې
يوه د هســــــکو ميره د اوبو په شــــانې ولې

څـــه نغوته ده د مينې څه غـــزل څه توتکۍ ده
څـــه د نګه ســارانۍ کوچۍ کيږدۍ نه راوتلې

هغـــه چې تش په ياد يې زمـــا ژبه سې آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مينه ده دومره ده سپېڅلې

احـــساس مې د غـــزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې ورويې د پاس کـــود ر د غـاړې ولې

په کومو کې چې زانګي ليونۍ شـــپې د مينې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښـکلې

نو څنګه به د لمـــر په تال کې نه زانګي نوا مې
چې دا ســــي ګلورينې نازنينې ده پســــوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کېږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کېږي
***
دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې څوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي
***
ګلې زما ترې ستړګې ترې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډ کې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ړکوي
ځو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو ځو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه ځنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د ياد بدله ده

شکر ستا د مينې د آيت په اوبو ولی سوم
ته مې چې قبله سې عقيده مې تل تر تله ده

خدای قسم په غلا يې خوند له شاتو نه تېرى کوي
سره غوټه د شونډو دې خوږه لکه سنځله ده

ټال کې د خيال ځکه څنار غزل زانګي
دنګې غنمرنګې قد دې سم د ګلو وله ده

يو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شونډې کله کله ده

زه يې ونه کړم ته يې ونه کړې ملا خو لا پرې غوږ ندی
مينه دې دنيا کې پيدا کړې خدايه څه له ده

ستا کتاب که مست د مينې شېخه چېرته پړ ګڼي
پوه سه دا خوږه ګناه مې کړې څو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

لاره کږلېچ ده ګلې خپر دی يو ځـــو ګامه راســـــه
مزل مې ستړی دی خو ګوره ترمابښـــامه راســــه

پدې پوهيږم تر قيامته ځــــوک د چـــا مل نه يي
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جـامه راسه

لا مـــو خبره په ســــــلام کې ده ولاړه ګـــوره
ســـــلام پوره کــــړه د ګډ عمر تر کلامه راسه

مــــلګرې ګــــوره ترورېميو دې زړګـــی تړلی
واده پوره کړه اوس راغــــلې يې تر دامه راســــه

يو ځــــه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمين پرې وايه
يو ځــــه دې ته نيت ســاده کــــړه له ناکامه راسه

راځــــه چې تېرغــوندې له يو بل نه ځاربږو ګلې
مرګی بنو نه رانږدې ښــــکاري ســــلامه راســــه

قــــسم چې ســـاء مې يې بې تا مې ګذاره نه کيږي
د مينې لمونځ مې قـضا نه سي روڼ امامه راســــه

د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا

يوه خبرد نازولې ليلا
پښتو نه مې تاوه ده ځنځير غوندې
چې نن سهار يې راته وويلې
داسې مې بد ايسې ځنځير غوندې
له هرچا هرچا مې ګنېله خو يو
له ګرانې مينې مې دا هيله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې يې کړم
داسې درنه وه د شوګير غوندې
ما ويل چې زړه مې ښه پر ځای تړلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقيقت وه راته
هغه هم تتته سوه تصوير غوندې
که چېرته خوب يې د خوبونو خدايه
د دغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره يې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبير غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده تربنه
نور به يې نوم په مينه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مريد يم که سي پير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې خدايه له قلم دې ځار سم
ماته يې څه خواږه رنځونه کښلي
ښکاري د ټنډې کرښې وراني تللي
د خړ کابل سوي تقدير غوندې
د ملاړوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره يوه ده
د مينې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپين منځ کې توپير غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناټې ګروي
ښيښه مې خوښه ده قصاب خو نه يم
د ترهګرو د تکبير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کـــوئ شـــړې بېرته وړې نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړۍ نه سي

دومـــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســـکروټه شـــنه نړۍ نه سي

خیال ســـاتئ چې دا خـــړه جونګړه مو
بیا د کوم ښـــامارد خولې مـــړۍ نه سي

نه چې ګاړګوتي پېکي بېقدره ســـي
پام چې یې لیلام ټیک او دړۍ نه ســـي

ډېر ګـــرم به په وړه ســـزا ولـــمانځو
چـــېرته که نیمګړې دا لړۍ نه ســـي

زمـــا د نظـــر آس به کـــې ونه تړې
څـــو چې دې زړه جبل زلفې کړۍ نه سي

عقله راځـــه یو ځـــل د زړه ومـــنه
ګـــوره درنه تېره دا ګړۍ نه ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومـــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
څو چې د رســـره غاړه غـــړې نه سي

اخ به د ملـــيار د زړه ونه وځـــي
تاو دې له کمڅو لکه څـــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو یې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به یې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني ټکه پر ما پرېوځي

نور یې په کړې ګناه ونه نیول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره یو تورمخي پیدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نیولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کېږدۍ مو ستړې وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چېرې سين نه يي په خاځکي ګوذاره کوو موږ
بس او سپنځري يو په څک د زړه چاره کوو موږ

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې يو سې
چا ويل ګونګي يو د نادودو ننداره کوو موږ

موږ مينان يو آن جګړه کې نوم د مينې اخلو
پيل هره چاره د ښايست په سپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
اودس په ډول او لمونځ په غږ د نغاره کوو موږ *

دا يو قلم لرو ښکر نلرو له زړه نازک يو
دا سې ونه ګڼې چې هسې نظاره کوو موږ

* له ډول څخه موخه د غزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشينګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مینې مستۍ سر کې لري
د سربښندنې اور ځیګر کې لري

چا چې وي عشق لکه آیت منلی
په دې دنیا حورې وزر کې لري

زړه چې له هره بریده اوړي پسې
ښاپېرۍ دا سې څه نظر کې لري

هلته که شپخه یو څه ستا سره یې
غلمان به څه شی په بستر کې لري

دا چې له شعره یې سکروټې اوري
کوم لیونی ارمان ټټر کې لري

ته یې سجدو او شوګیرو کې غواړه
ملیار یې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې

د زمزم په شانې ولې
د زيارت غوندې سپېڅلې
ما ته هر څه نه آغلې
موريې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې نګه نګه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې
***
ته د خداى غزل يې ښکلې
کټ مټ ګل يې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
موريې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شوګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوانښ او سکونډل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خداى په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه ترتا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يې
خداى سته ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه يې ړنده ده
او دا هم نهويني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شیطان څراغ ورکوي
او د سیندونوله ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدایه ترڅو به ستا د نور چینې په ما وچې یي
خدایه ترڅو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که موږ مور مړي
بس بلهارۍ ته هست یو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته يې شــــمېره پيره څو روا څو ناروا كـــوم
تور امـــام د خال پسې په مينه اقتدا كـــوم

ښــې زمــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کړه
خدايزده شــېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بيا كــوم

دنګې غنمرنګې او د رزاو ښــكې مې خوښې دي
څومره درته ووايم هم ها كــوم هم دا كـــوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک يم ښېرا نه راځي
ته مې په ځيګر وله او زه درته دعا كـــوم

خير زمـــا امام خـياله ته كه يې كافـــر د عشق
زه خـــو مســـلمان يم پېلامه په بسم الله كوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هيڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا ! له موږ نه ستا د کړې ګناه پور اخلي

خدا یږده چې بخت به دې میراث مینه په برخه راکړي
خو د مرګي په پلمه زمانه ختين کور اخلي

داسې مالت کې د ژوندون پيټي پر سر ګرځوو
چېرته چې روي ګورګتي خاورې د ګور اخلي

لږ چې ستا ور سزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو منډو ترړو ستړی کړې يم نور
څوک په سکون رانه د غبرګې دنيا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ساقي نه جام نسکور اخلي

ښکاري د دې دنيا تور مخي به لا جګ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو د دې وخت سره په ورانه اوړي
مودې سوې ساندې راکوي او تنګ تکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپینې خــوله خوند یو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کـــــوم لیونی به څک د ســـرو شونډو په زور اخلي

د چنګابن اولسمه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

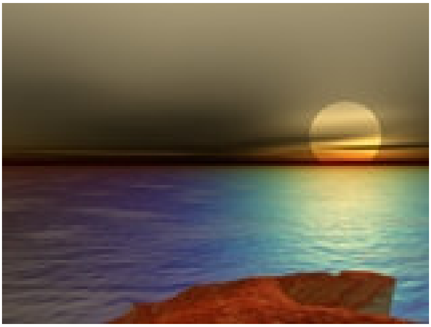

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاســه مې وتلی اوس کتاب د تورو ســترګو

چې چـــم نه د تنکیو غنمرنګو تږی وځـــم
په غـــاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو ســترګو

قســم دی چې د ښـــکلو حسن دومـــره یم ځپلی
په ســـترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو ســـترګو

بس دغـــه مې راتګ دی د بېلتون په مـــزله وځم
د ښـــکلو میرې راکـړه لږ ثواب د تورو سترګو

غـــزل نه د ملـــیار ځکه ولاړ بانه راوځــــي
هـــر توری یې مینځلی په درياب د تورو سترګو

د چنګاښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا مير د ميدان روی ټوپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتيا ويلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر وارې خلک
د سترې ذهن منداړو کې شاربي
خو کچ يې شيندي د خيال کوځو کې
تشه شړومبه وړي ولس ته نيسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې په آیت کافـــر مـــې یار نه سي کیدای
هـــغـــه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کـــاروان دی د لونګو او راځه باڼه یې ســـــاتي
ناولی مــــو ددې یون ســـرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رڼه ســــــي وړ ناوړ ســــــي رادبره
دا مـــه ګڼه تیاره کې د څه شـــمار نه ســي کیدای

قسم هـــــره نادوده دې په وړه ســـــزا لمـــانځم
پښـــــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څـــو ځلې مې په ټینګه غبږه لمانځې دنګه پوه ده
چـــــاره د تږې زړه مې په یو وار نه ســـــي کیدای

ملـــــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کـــــړی د زلفو چېږې دار نه سي کېدای

د چنګابښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن ډېره ستړې ورځ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو ښاپېرۍ نه کړه چاپېره

سپوږمۍ د سرو تبې سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنیا کې دنیاګۍ وه رانه هېره

د دیو اورمېږ مې مات کړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مینې سپېره مې سوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه سه
هرڅه هرڅه کې یو سولو موږ پرته له کوشېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځای نه یي
کرلې د بوسې غوټۍ مې ووتې له شمېره

اوچت به یم چې یم ستا د ښایست په آیت ولی
د مینې سپین مومن ته له دجاله نه ستنه وېره

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خو به خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې ویلې له ماښام نه ملا بانګه پورې
د سپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښیښه کې مخ د یار ښکاریده
هر څو که خلکو ورته ویلې د شیطان بلنه

بیګا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړګۍ به دانګي ورته
که په رښتیني چېرې واوري د انسان بلنه

یارانو څه وایئ د کال روژه کړو ماته که نه
امام مو نه سته چې خپره کړي د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره لاس راکـــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســـــــــتړې په بللو د کـــــاروان بلـنه

د چنګاښ ۲۶مه ۱۳۸۶ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دى بزم څوک به شپه کراره يوسي
شور قسم کړى دا سر به يو ځل بيا تر داره يوسي

د ځلمو اوربې سوې ماتې ستوري تت سول د يارانو
باد به ما پښې څښېدلى نن له دې بنډاره يوسي

د ارمان ببرى کې ناست يم اې ويده بخته راپاڅه
ګوندې بيا مې تندى ګل سي او منزل ته لاره يوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لى داسې څه را پېښ سي
چې شپېلى مې له کېږدى نه د سپوږمى تر ښاره يوسي

زرکه ميرې دې ګاونډ ته لبږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره يوسي

دې مور مړې د سر ويرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دى چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره يوسي

د زړه آس عقل تړلى د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کـــړه نازولې چې لښـــکر لښکر باڼه دي
چېرې خــــدای مه کـــړه سـندره د رباب له تاره یوسي

زما د عــــمر شــــيخي واخله د غــــزل د بڼ ملـياره
يو څـــو داسې توري راکــړه چې بس زړه له ياره يوسي

د چنګانبن ۲۷مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غــــزل توري وري دي ســـتا د حسن ايلبند ستايي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښايست ګوتې يې پيايي

ارزولـــــى د نور ګـــــــوتو دغـــــه ولى او نتلـــــى
ځکه زه ورســــــره هوکـــړم زړه که هرڅه راته وايي

د خيال ښــــا پېرۍ ناســــته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســـتونى دى ورکړى بس چې هرلورې مې بيايي

دا د ذهن ياغـــي آس مې دغـــــه پړي ته رام نه ســـي
زه که حـــــوره ترښه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شپخه راسه سوله وکړو نور زمونږ منځ کې څه نه ستـه
ما په زړه کې دى موندلى ها دنيا دې ټوله ســـتا يي

دا زمــــا د غزل ســـــترګه د ښــکلا چيني مينځلي
زه په هرڅـــــه کې يار وينم دا وينا ما ســــره ښـــايي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې تږى دى په څک کې درياب اخلي
د الف ځاى کــــې د حسن کتاب اخلـــي

زمـــوږ تکـــبير د ترهګـــرو تکبير ندى
چـــې د نورو په ژوندون به ثواب اخــــلي

چـــې توبې راماتوي په ســـر د شـــونډو
يار مې لمــــر دى د بخـرکي به آب اخلي

دومره ښــــکلى خو به کله دا ســې وکړي
چې د يو څپک ژوندون به حســـاب اخلي

زورور مـــو ځکـــه ډډې خېتې ګــرځـي
دلته لا ډنګر وزګـــوري قـــصاب اخلى

ملـــيار څـــو ځلې د مار له خولـــې وتلى
خامخا د يار له خولې به ځـــواب اخلـي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې سرې منګلې په ښېرا ورته نیولي
همدې دې په ښایست ولي ناولي ډېر تړلي

هر څو که نظر مات له دې ځلمي سرونه ځار سول
خو دنګې ښاپېرۍ حسن دې بیا دیوان بللي

ګودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مري
چې دلته د نظر غشو شینکي منګي ویشتلي

د زړه حال مې چې وویلې ښایسته سترګې دې مړې سوې
بانه دې پښتانه غاړه غړۍ سول غلي غلي

مولا دې خبر کړي نه چې د کوم باز خولې ته یې ورکړي
په غبرګو توتکیو تورحبش دې ټوکیدلي

نخرې دې د سپرلي وربځې د زړه په للمه اوري
د نور مستو چینو نه که جنت نه دي راغلي

مزار به مې په پېڅکو د ټیکري خامخا لمانځي
دا دود دی چې رانه وروسته له مرګه سي ښاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدایږو ســـــتا ســجدې که څاڅکی باران راوړي
شــبه مخکې پدې تکبیر چا ســـپین کبان وژلي

اوس هرڅـــه چې پېښـــيږي د ملـــيار زړه يې منلې
يو څـــک ته دې د شـــونډو جــــنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ګلې رنګ ښـــــه دی د مینــــې لیونی نه لـــري
دوی په جامـــونو وېش د مې کوي منګی نه لـــري

دا خــلک ځکه له ګـریوانه لــه لســــتوڼو تښتـــي
دلته کې خره زرکه ځـــاله مـــار ســـوری نه لري

خدایه درځارسم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خــــوځنده ځلي دي بنګیړي خـــو زړګی نه لري

دا ځـــووم ځل ســو چې د شنو سترګو نظر یې وهي
ښــکاري ښایســــته مخ دلیلا سم سپېلنی نه لري

پښــتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خر وګـــړی به مغــــزی نه لري

د خدای غــــزلو یې برجونو ته اوړه ورکـــړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته ســــړی نه لري

ماشـــوم ریبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کـــور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــيا ره ســــر ګوذار ته نيسې د ګوهـــر په تمه
خـــو د اشـــــنا ويشتلي ګاټي دې غمی نه لــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریادېږي له مالت مـــو چې وتلـو یاران یو یو
ماویل تم ســه تا ویل ځمه ورېدلـــو باران یو یو

چې مشال ځـــاروان مووم‌ړ د تیارو په تورو غشو
مســــاپر په بېله‌لارو بېلېدل له کـاروان یو یو

عمر تېر ســو له ستار نه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی لا شــمېري بم ویشــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطی وهلی په خـروار به یې مو‌ړ نه سي
خو اوس ښــه ده را رســیږي لږ‌تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښــتنو وخت به راســي
د ټیکـــري ناولي غله به راکاږي له ګـریوان یو یو

د ســـــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســي
دا رښتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کـــې اشـــنا وینو
شـــېخه ما در شـــریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښـــو ښــکالو يې اورم د مليار ننګه غـــــزل کې
د ليلي په چـــاودې زړه به راټو کـــيږي ګـلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو څه به وو که می مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
څه شګې څه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که ربښتیا سترګو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنګه به وو چیرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنګ او لونګ دې واې ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په ختېنو اوبغړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بارخو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړينې کــور به رنګ وو څـوک به بوره کونډه نه وه
ژوندون که د مرګي ســـر په مردکو کـــې خوړلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره دځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چنه دنګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو تال ته
دې ترېي جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاويږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ویني خو قسم دی پیره
کله چې دوی وینم نظر مې خړ سي
لکه غریب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرمیږي
د هیلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې یادونه شنه کړل
د وږمې لاس زما پر تږي نظر
د بېخودۍ د پرېښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ یې راته پرانستله
نو ځکه مینه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې یې
زما په غزل کې ځانګې ځانګې کړله
هغه رنګینې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بیا ګلونه سول اوس شرنګ زیږوي
خو هغه ارمان یوازې یاد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به یې کیږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مینځلې راوړه
هغه خوښې لوټ سوې
خو یو برباد زړه یو فریاد پاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترخه ده پیره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پانړو نه راجـــــوړه د باران کـــيږدې ته ژاړي
کوچۍ مينې قســـم نن مې نوا شـــپېلۍ ته ژاړي

ته وايي ښـــا پېرۍ باندې باران په شــــېبو اوري
څولۍ ورته نيولې ده اســــمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غــــزل خـــيال مې بيا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصـــــور بدلـــه بيا د دار رســـــۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به يي، بلبل که د ګل وير ګلۍ ته ژاړي

ســـپېره مېره کــــودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلی زړه د قـــام مې د پښـــــتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جـــنازې دي د نښــــــترو او د لمنځـــــو
په غم د رنګې ځالـــې توتکـــۍ سيسۍ ته ژاړي

پلازمېنه د ښايست يې، مخ يې سرو وربځو نيولی
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملـــــيار غشی سه پاس اسمان سوری کـړه
ترخــــو به للمې دښـــــــتې د اوبو ابۍ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو که په مېنه زموږ اور ولګاه
شېخانو دا بل سوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښایست پوره زما د زړه د تاج محل شو
له کله مې چې یاره ستا انځور ولګاوه

منم د نن واده به دې ښایستو کې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شور ولګاوه

جانانه ما کوڅه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکه زهد دلته کې خپل کور ولګاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غاړه یو سي
د ښکلو سخاوت که لږ څه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیسي
بې علمه شېخ چړي په ملیار تور ولګاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا خوب

څنګه ړنګه بنګه بېګا خوب کې وې راغلـــــې
خدای دې راته ســـاته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښـــايست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســــــپېلنی وم خو نظـــر رانه وهـــلې

جوړه زلـــزله وه زړه کې شور وو د يادونو
ترمې اوښــکې ستا يې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اورورته څادر وو ســرو لمبو چينې ځبېښلې

درز غپ د مرګـي وو دوړو خپې غورځـــولې
کـــډې د لـــونګو او د زاڼو بارېـدلې

ونو پاس آســـمان ته وچې څانګې وې نيولې
پېڅکي د ټيکريو پکــــې پاڼې رپېدلې

غوڅ ګلاب ســــرونه وو تنې تلې ړنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بيا بګـــوې نڅېدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپول کې د لیوانو ، سورلنډیو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې مېږې ترېنه ورو ورو ښېدلې

څو مره ستړی خوب وو څنګه توره تروږمۍ وه
خدای قسم سبا مې آن ترې وربغې تښتېدلې

څو چې داړې داړې ازغي اوښ د مرګ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شپه چې ګډېدلې

څو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
ګل نه سي ها وینې چې له خال دې بهېدلې

***

لپه د دعا کې به ماشوم ارمان سوځېږي
بیا به تروږمۍ یې او بګوې به لنګېږي

دا د وېرې خوب به دې نیمګړې ښکلا سوځي
دا د اور پړونی به دې شور او نوا سوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډاسې ژامې غـــــرونه زړونه کاڼو ســــره خوري
شـــېخان د زمانې کتاب له پاڼو ســــــره خـــوري

چې یوځای روي شونډې او پېزوان خـــوله ګرمه نه ده
تل خـــــــواره وړېږ کي له موماڼو ســـــره خـــوري

خــــزه کې د بڼو بتی د ســـــترګو ترېنه ســــاته
د وخت روی نظـــــر څپې له زاڼو ســــــره خـــوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره د ږېر مې ښه یاد یږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن د دې له مخه
خدای مو په لږ څه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ واوریده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې ټنډه بر ګرځوم
په دغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیڅکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به یې
بټۍ کې سوی
یا به دې سر کې
چا یې میخ ټومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو ګوتو
ستا د پکړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه وینې چې زما تندې کې
ستا د زیړو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د ښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما څوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګیه

هر څـــو که خوبونه په مړوند کـــوو
مرګه آخر ستـــا لپاره ژوند کـــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
یاره هرکلـــی دې ډېر په خوند کـــوو

موږ ته له ښو نه هم نږدې ښـــــکارې
هره شېبه عمر ســــتا په بنـــد کوو

خوږ اتک یې خامـــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مـــبنه په اېلبند کـــوو

ګوره اوس ایله د ژوندون چـل راغی
لږ تم ســــه بیا هرڅه ستا په اند کوو

غـــېږ به دې قسم په نغمو ډکه کـــړو
موږه شـاعران یو ښـــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلې وې راغلـــې هسې نه چې پلې پاتې ســـــې
خوله واخله ناره،ناره سه نه چې غلـــې پاتې ســې

هر پرهر دې توری د غـــــزل دی ســـــمه ټولـګه يې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ويشتلې پاتې سې

مې باندې اودس كـــړه اقتدا د خـــــــال امام پسې
دلته كې كه غواړې چې رښتيا ښاغلې پاتې ســـــې

دا چې دې د ښـــــكلو مخ ته تل سپېلنې ګـــــرځوم
بس قســـم دی غواړم چې ســـوچه او ولې پاتې سې

ګوره ښـــكر به مات كـړې وخته ماته اړم كېږه مـــــه
لـــږ دی ترهګر غـــوندې له بخته تللې پاتې ســـــې

خدای دې شـــــبخه تا په تشو تشو توبو موړ نكړي
زړه غـــوندې مې تل له لوږې بوټ وتلې پاتې سې

زه به يم او شـــونډې ما ته پير دغه دعـــا كـړې
ځه تل د پېزوان غـوندې په خـــوله تړلې پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوخ غزل دې سترګو کې بوسې کرې
ببخ دې شين سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــياره بس مين يې پاړوګـر نه يې
شـــپه نه يوه شپه به په کوم مار چيچلی پاتې ســـې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شپې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګکونه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سو ښېراوو د ظالم ماڼۍ ويجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکاري د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

وربځو راښکته سئ راغه باندې ښکاريان ړانده کړئ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مو د ونو وچو ګوتو کې ريښکۍ رپيږي
وطن زيارت سو ښکاري لا مرګي په وار پاتې دي

لړ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له مليار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ ګرځوم
وايه اشنا څو به ستا مينه کې مخ خړ ګرځوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خو زه سپين سترګى په پردۍ کټوو پړ ګرځوم

ارمان ترا وسه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله يو څو توري لوڅ لغړ ګرځوم

د قصاب لور ده ما په تشه خندا نه ارزوي
څو که دودى ورته هر پل کې د انګر ګرځوم

د زړه څنار مې دې سودا لکه وينې خوړلى
دا په څلور کتابو پړ به څنګه وړ ګرځوم

د حسن خدايه بس په خپل ځايګي يې وارزوه
څو به سپېره مېره د ښکلي پښتو ګړ ګرځوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه يي په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې خُم رامات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه يم يو دا د سکونډلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وېش له دې ما ترې هم دربوله
که نور نه يې په سترګو د څټلو چل مې زده دی

دې سپينو تورو څړيکو کې مې درد دومره اخته سو
ولله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو وري د ښکلو تورو د ښايست ورشو کې پيايم
خو نه وايم شاعر يم د غزلو چل مې زده دی

ملياريم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه يم د هر څه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پاڼه دا څنار

ساقي تنده مې پا یلې د خماره پورې ځي
یو سرلرم چې مینه کې تر داره پورې ځي

چینې لا مرورې دي له غرو نه را کوزېږي
وېرېږي خوړې نشي څو تر ښاره پورې ځي

خیر دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وېش یم
سپېرې شونډې مې دا دی تر بلواره پورې ځي

ورځار شم لا د زاڼو اتڼ مست وهي څرخونه
که څه د ګولۍ ډز یې تر کتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
د ډېرې مو له لنډۍ تر یکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې ستړې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د څناره پورې ځي

زه ګرم نه یم د ټنډې کربنې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونیسم تر یاره پورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــــیاره پام د خوب کیږدی، په ســـترګو خوره نشي
د دنګې کوچۍ، کډه تر ســــــــــــــــهاره پـوري ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځـــــه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې يار څه وايي

خـــــــير د کومې دنګي په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کـــړه چې منصور لره دار څه وايي

ما ته يې د سُـــــــرا و تال پـــــه ژبه دنيا پرانيسته
خـــــوار ملا ته وو ايه رباب او سِـــــتار څه وايي

زه شاعـــــر يم ماته د ګلـپاڼو سبق ښه راځـــــي
خداى که به پرې غوږ يم چې د شوبلو کتار څـه وايي

دا د کـــــوم ناولي د نادودو پېښې ګرځـــــوي
ســـــتړي اورمېږونه د ښښتر او ځـــنار څـه وايي

ســـږ به کومه سپينه ابۍ وربخ دلـته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وايي، دا دوړې د ښـــــار څـه وايي

وږي د غنم پسې مې زړه لــــــــکه غنم چـوي
کال ته به بيا وګـــــورو چې کر د کوکنار څـه وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ســــاده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُــنار ثــه وايي او هلته مُنار ثـــــه وايي

دا د لونګ ډلـــــه به په کـــومه ډزه وانوړي؟
ســـتړی مزل ثه وايي، کاروان ته مو لار ثه وايي

سته دي څو تپي زانې څو مات بنګړي پوهیږي چې
خوار، په زړه ویشتلی، او نتلی ملــــيار ثه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آسمان ولو په ستورو
سبا چې څه پېښېږي بیا به ګورو

د لمر لمن کې وکړو سندرې
سینګار کړو کاینات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخلو له سیورو

باران باران ملګرو وږمو خویندو
راځئ چې نور په سرو سکروټو اورو

دا یو کلی دنیا کړو رښتیا کلی
شپېلۍ کړو بریالۍ پر سپکو سپورو

نکریزې د ټوپک په ځای وربار کړو
ځئ نوم د بنجاره واخلو له نورو

یو شین ښار د انسان په نوم آباد کړو
بس رنګ کړو کرښه وېش د سپینو تورو
د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سر مې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سې نګه سُر سې په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د توتکۍ له وزره ځاځي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غوندې به ولې ولې نه يي
له هسکه دنګو ځانګو د ښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چوپړ ته به دې ولې ګونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه نګه مينه يې حيا باندې پسوللې
په ننګ د تورې پړق يې په لښکرو کې راځي

ښايست دې د درنو نرخونو ناز پلورې پر سيالو
خوږې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيږه، نګه، شډل، ســـپېڅلي توري لرې زړه کې
د پټو خزانو په شـــــــمله ورو کې راځـــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښـــکلې مينې پالو
بس خـــير دی يو څو ورځې مرورو کې راځـــې

د کب شپږمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

خټکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زمونږ پالېز په خروارونو خټکي کړي وو
ته خټکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه خټکی،
چا ته ګربوان څیرې کړم ؟

د کب ۲۰ - ۱۳۸۲ کال - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمله یاره

شــمله یاره وایه څــــو راپسې بم ګرځــــوې
د خپل د کلي د ماشـــوم له خولې نه مم ګرځـوې

قســـم لمبه به یې ســـتا د ږیرې تبرک وســیځي
زمـــا په ســـترو ولو ډز خـــپله قلم ګرځــــوې

شـــېخه ما ځکه ته پرې اینبې یې او خال پسې ځـم
په خـــوله الله وایې ، لستوني کې صنم ګرځـوې

خدایزده چې کومه ټینګه غیږه مې دریاده سي چې
زمـــا ترمزاره لا رســـیږې نه قدم ګرځـــوې

ســتا د ښــایست زما د غــزل ورشو به شاړه نه سي
څـــو چـــې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اســـویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځـي
ملیاره خدایزده چـې د کومې میرې غم ګرځـوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وایــــه پــــه څــــــه د دریانو شــــه لالي لاس رپیږي
ځکه چې ســــته دي څو شملې هلته کې پاس رپیږي

ښــکلې د حسن ســمندر کې دې څه کوډې سته دي
چــې یې له وېــــرې نه لینګي د هر غــواص رپېږي

تندې به ماتې ســــي جانانه وچــکالي به ومــــري
خیر دی که لا مو سیند سراب دی پرې بړاس رپیږي

دا دې د ســــپینو غاښو ځل دی په خــوږه خندا کې
کــــه د ګـــلابو په هېنداره کـــې الماس رپیږي

ګــوره دا شــــونډې غنمرنګې لــږ په وار راکــوه
ددې درنــــو وریو لاندې د زړه آس رپـــیـــــږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز لېږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې لوست

مورجانې بیا یې له ټولګي وویستم
بیا مې ښوونکې،
ټولګیوالو،
آن ها تورې تختې،
راپورې وخندلې
***

څو مره ښه شپه وه
په سبا یې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدایه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکاریږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خیال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تبر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زیارت تکه سپینه
لکه زما د الفبې سبپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکې د غزلو ښایسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، ته مينه ښيي
مور، ته الله
مور، ته انسان
مور، ته افغان راښيي
افغانستان راښيي
***

مور، د برښنا په مزي ناستو توتکيو په شان
دغه د مينې سپاره پسې په شرنګ وايو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خدای لېږلې څو ملکې زمور، د لوست تورو ته
سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
څو دغه توري ټول رانه ستوري سي
او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي يرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره يې؟
له زړه مې تورې وينې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ويشتی
زما ټولګی،
زما ښوونځی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه يې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچوني
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ويل چې څنګه تا ويلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ويېونه ستهٔ دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پيلېږي
سم به ښوونکې پسې ووایم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بيا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه يې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ویل
دوه، درې، څلور ځل يې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم يې زما پر مخ وويشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مټ یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل
***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مټ نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې څو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښنو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، خټه کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيټی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پر ښه نه يم
ځکه مې دا سې پتيېلې مورې
چې دا د جبر پېټی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به بېځايه نه ځي
ما ته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته ښيي
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنګ څنار زما د لاس ننبه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نومېږم. په کال ۱۳۴۵ کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته پرانستلې. لومړنۍ ـ منځنۍ او لوړې زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې کړې دي. د پښتو ادب د نګه شعر له یون سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د خپراوي په کانې د ښکلې کېدلو څخه تر مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړي. او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلې دي چې د داستانونو په مجلة کې خپرې شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې دادۍ ستاسو مخې ته ایښې.

ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د نظر وړ وه نو خپل درانه نظرونه په لاندې پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

ډېره مننه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library